

መጽሐፈ ኢዮኤል እና የላኦዴቅያ ሰባተኛው ቀን አድሼንቲስት ቤተ ክርስቲያን - ቁጥር አራት

Jeff Pippenger
2025-12-07

ቁጥር አራት

በኢሳይያስ ሀያ ስምንት ውስጥ፣ “የሚሳለቁ የሚገዙ ሰዎች” የሚለው “ኢየሩሳሌም” እንደ “የኤፍሬም ሰካራሞች” እና እንደ “የትዕቢት አክሊል” ተወክለዋል። “አክሊል” መሪነትን ይወክላል፣ “ትዕቢት” ደግሞ ሰይጣናዊ ባሕርይን ይወክላል።

ሰካራሞቹ ከቀሪዎቹ (“ቅሬታ”) ጋር ተቃራኒ ሆነው ተቀርበዋል፤ ምክንያቱም በኋለኛው ዝናብ ዘመን ጌታ፣ በመስቀል ላይ “የጸጋ መንግሥት” እንዳቆመ ለእርሱ አምሳል ሆኖ፣ “የክብር መንግሥት” ያቆማል፤ እነርሱም የእግዚአብሔር “የክብር አክሊል” ይሆናሉ። በመስቀል ላይ ያለው የጸጋ መንግሥት፣ በእሑድ ሕግ ጊዜ ያለውን የክብር መንግሥት ያመለክታል። የኋለኛው ዝናብ በ9/11 ተጀመረ፤ በዚያን ጊዜ የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ማተምና የሕያዋን ፍርድ ተጀመረ።

“ሁሉም ነገሮች በፊታቸው ላይ በሚመጣው ቀውስ ላይ በጽኑ እየተመለከቱና ሐሳባቸውንም ወደዚያ እየዘረጉ እንዳሉ አየሁ። የእስራኤል ኃጢአቶች አስቀድመው ወደ ፍርድ መሄድ አለባቸው። እያንዳንዱ ኃጢአት በመቅደሱ መናዘዝ አለበት፤ ከዚያም ሥራው ይቀጥላል። ይህ አሁን መደረግ አለበት። የቀሩት በመከራው ዘመን፣ አምላኬ ሆይ፣ አምላኬ ሆይ፣ ስለምን ተውኸኝ? ብለው ይጮኻሉ።”

“የኋለኛው ዝናብ በንጹሐን ላይ እየመጣ ነው—ከዚያም ሁሉም እንደ ቀድሞው ይቀበሉታል።”

«እነዚያ አራቱ መላእክት ሲለቁ፣ ክርስቶስ መንግሥቱን ያቆማል። የኋለኛውን ዝናብ የሚቀበሉት የሚችሉትን ሁሉ እያደረጉ ያሉ ብቻ ናቸው። ክርስቶስ ይረዳን ነበር። ሁሉም በእግዚአብሔር ጸጋ፣ በኢየሱስም ደም አሸናፊዎች ሊሆኑ ይችላሉ። ሰማይ ሁሉ በዚህ ሥራ ላይ ፍላጎት አለው። መላእክትም ፍላጎት አላቸው።» Spalding and Magan, 3.

የራእይ አራቱ ነፋሳት በኢሳይያስ ደግሞ በምሥራቅ ነፋስ ቀን ውስጥ የተከለከለ ኃይለኛ ነፋስ መሆናቸውን ይወክላሉ፤ እንዲሁም በራእይ ያሉት የግጭት አራቱ ነፋሳት በአራቱ መላእክት ተይዘው እንዳሉ ነው። እነዚህ አራቱ ነፋሳት በእህት ኃይት “ሊፈታ የሚሻ የተቆጣ ፈረስ” ሆነው “ሞትና ጥፋት” የሚያመጡ መሆናቸው ተለይተው ተገልጠዋል። አራቱ ነፋሳት በተደረጁ ይፈታሉ፤ መጀመሪያ ከ9/11 ጀምሮ፣ ከዚያም በእሑድ ሕግ ጊዜ እጅግ ይበልጥ ተጠናክረው፣ ከዚያም የሰው የምሕረት ዘመን ሲዘጋ ሙሉ በሙሉ ይፈታሉ።

ተፈትተው እና የተገደቡ

ሰባተኛው መለኮት፣ እርሱም ሦስተኛው ወዮ የሆነው፣ የእግዚአብሔር ምሥጢር መፈጸሙን የሚያውጅ እንደ ሆነ፣ እስልምና በ9/11 በተለቀቀበት ጊዜ እና ከ9/11 በኋላ በጆርጅ ደብልዩ ቡሽ በትንቢታዊ ሁኔታ በተገደበበት ጊዜ በትንቢት ተነፋ። የእስልምና እናት፣ የእስማኤል እናት ሐጋር፣ የመገደብና የመለቀቅ ምልክት ናት። በሣራ አማካኝነት ከአብርሃም ጋር እንድትወልድ በሣራ ተለቀቀች፤ ከዚያም በቅናት ምክንያት በሣራ ተገደበች፣ ይህም ሐጋር እንድትሸሽ አደረጋት፣ መልአኩ ግን ሐጋርን ከመሸሽ እስኪከለክላት እና ተመልሶ እንድትሄድ እስኪነግራት ድረስ። ይስታቅ ከተወለደ በኋላ፣ የሐጋርና የሣራ ግጭት አብርሃም ባሪያይቱን እስኪያስወጣት ድረስ ቀጠለ፤ ይህም በእርሷ ላይ ሌላ እገዳ አኖረባት።

አራቱ የእስልምና መላእክት በራእይ ምዕራፍ ዘጠኝ ቁጥር አሥራ አምስት የተገለጸው የሦስት መቶ ዘጠና አንድ ዓመትና አሥራ አምስት ቀን ትንቢት መጀመሪያ ላይ ተፈቱ፤ ከዚያም በነሐሴ 11 ቀን 1840 ተገደቡ።

ስድስተኛውም መልአክ ነፋ፤ ከእግዚአብሔርም ፊት ያለው የወርቁ መሠዊያ ከአራቱ ቀንዶቹ ድምፅ ሰማሁ፡ መለከቱን ለያዘው ስድስተኛው መልአክም፡- በታላቁ ወንዝ ኤፍራጥስ የታሰሩትን አራቱን መላእክት ፍታ አለው። ሰዎችንም ሦስተኛውን ክፍል እንዲገድሉ ለአንድ ሰዓትና ለአንድ ቀንና ለአንድ ወርና ለአንድ ዓመት የተዘጋጁት አራቱ መላእክት ተፈቱ። ራእይ 9፡13-15።

ከሦስተኛው ወዮ እስልምና ለመዋጋት በ9/11 ከተፈታ በኋላ፣ ጆርጅ ደብልዩ ቡሽ በሽብርተኝነት ላይ የዓለም አቀፍ ጦርነቱን ጀመረ እና በእስልምና ላይ እገዳ ጣለ። የእስልምና ምልክት የሆነውን እስማኤልን የሚመለከተው የመጀመሪያው መጠቀስ፣ የእስማኤል ዘሮች በሰው ሁሉ ላይ እንደሚሆኑ እና ሰው ሁሉም በእነርሱ ላይ እንደሚሆን ይገልጻል።

የእግዚአብሔርም መልአክ እንዲህ አላት፡- እነሆ፣ ፀንሰሻል፤ ወንድ ልጅም ትወልጃለሽ፡ ስሙንም ይስማኤል ትለዋለሽ፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር መከራሽን ሰምቶአልና። እርሱም የዱር አህያ ያለ ሰው ይሆናል፤ እጁም በሁሉ ላይ ትሆናለች፣ የሁሉም እጅ በእርሱ ላይ ትሆናለች፤ በወንድሞቹም ሁሉ ፊት ይኖራል። ዘፍጥረት 16፡11፣ 12።

እስልምና በዓለም መጨረሻ “የሁሉም ሰው እጅ” የሚነሣበት ኃይል ነው፤ እንዲሁም እስልምና በሁሉም ሰው ላይ ይቃወማል፤ ይህም ዛሬ ፍጹም በሆነ ሁኔታ እየተፈጸመ እንዳለ ነው። የእስልምና እንደ ትንቢታዊ ምልክት የተለየ ሥራ የዓለም ጦርነትን ማምጣት ነው። ይህ ርዕስ በኤልያስና በዮሐንስ መጥምቅ ታሪክ የተረጋገጠ ሲሆን፣ በራእይ መጽሐፍም “የአሕዛብ መቁጣት” ተብሎ ተወክሏል።

«እዚህ የተጠቀሰው “የዚያ የመከራ ዘመን መጀመሪያ” መቅሰፍቶቹ መፍሰስ ሲጀምሩ ያለውን ጊዜ አይመለከትም፤ ይልቁንም እነርሱ ከመፍሰሳቸው በፊት ያለውን አጭር ጊዜ፣ ክርስቶስም በመቅደሱ ሳለ ያለውን ጊዜ ያመለክታል። በዚያን ጊዜ፣ የማዳን ሥራ እየተዘጋ ሳለ፣ ችግር በምድር ላይ ይመጣ ነበር፤ አሕዛብም ይቁጡ ነበር፤ ነገር ግን የሦስተኛውን መልአክ ሥራ እንዳያሰናክሉ ተገደበው ይኖሩ ነበር። በዚያን ጊዜ “የኋለኛው ዝናብ” ወይም ከጌታ ፊት የሚመጣው ማደስ፣ ለሦስተኛው መልአክ ታላቅ ድምፅ ኃይል ለመስጠትና ቅዱሳንን ሰባቱ የመጨረሻ መቅሰፍቶች በሚፈሰሱበት ዘመን ለመቆም ለማዘጋጀት ይመጣል።» Early Writings, 85.

በኋለኛው ዝናብ በሚወርድባቸው “ቀናት” ውስጥ፣ ክርስቶስ በዳንኤል መጽሐፍ እንደ ተመለከተው የክብሩን መንግሥት ያቆማል።

በእነዚህም ነገሥታት ዘመን የሰማይ አምላክ ከቶ የማይጠፋ መንግሥት ያቆማል፤ መንግሥቱም ለሌላ ሕዝብ አይተውም፤ እነዚህንም መንግሥታት ሁሉ ይቀጠቅጣልና ያጠፋቸዋል፤ እርሱም ለዘላለም ይቆማል። ዳንኤል 2፡44።

በክርስቶስ የክብሩን መንግሥት በሚቆምባቸው “ዘመናት” ውስጥ፣ የክርስቶስ “የክብር ዘውድ” የሆኑት ከ“የትዕቢት ዘውድ” ከሚለብሱት ሰከራሞች ጋር በተቃራኒ ይቀርባሉ። በ“ጽላት” ላይ ተጽፎ ግልጽ እንዲደረግ የነበረው የዕንባቆም “ራእይ” የአድቪንቲዝም መሠረታዊ እውነቶች ታሪካዊ ምስክርነትን በሕያው ምስል ያቀርባል። በዕንባቆም ምስክርነት ውስጥ፣ የኢየሱስ ሁለቱ ክፍሎች፣ ወይም “ትዕቢት” ወይም “ክብር” የሚባሉት፣ በእምነት የጸደቁ ወይም በትዕቢት ከፍ ያሉ ክፍሎች እንደሆኑ ተወክለው ቀርበዋል። የምዕራፍ ሁለት አራተኛው ቁጥር እነዚህን ሁለቱን ክፍሎች ይናገራል፤ እነርሱም የፈረሰውና የቀራጭ የታወቀውን ምሳሌ ይመሰግናሉ። ቀራጭ ጸድቆ ወደ ቤቱ ሄደ፤ የፈረሰው ግን “ነፍስ” “ከፍ ብላለችና” “ቅን አይደለችም”።

እነሆ፤ ነፍሱ የተትዕቢት የተነሣ የተከፈለችው በእርሱ ውስጥ ቅን አይደለችም፤ ጻድቅ ግን በእምነቱ ይኖራል። ዕንባቆም 2፡4።

በሚቀጥለው ቁጥር ሐበቁቅ በትዕቢት ልባቸው የተነፋ ወገኖችን እንደ ሰከራሞች ይገልጻቸዋል፤ በዚህም የኢሳይያስንና የሐበቁቅን ሰከራሞች ከ“ትዕቢት” ጋር ያገናኛል።

እንዲሁም፤ በወይን ጠጅ ስለሚተላለፍ ትዕቢተኛ ሰው ነው፤ በቤቱም አይቀመጥም፤ ምኞቱንም እንደ ሲኦል ያስፋል፤ እንደ ሞትም ነው፤ አይጠግብምም፤ ነገር ግን አሕዛብን ሁሉ ወደ ራሱ ይሰበስባል፤ ወገኖችንም ሁሉ ወደ ራሱ ያከማቻል። ዕንባቆም 2፡5።

ልብ ሊባል የሚገባው በዕንባቆም ውስጥ ያሉ እነዚህ ጥቅሶች በሚለራዊ ታሪክ ውስጥ ብቻ የተፈጸሙ እንዳልሆኑ ሲሆን፤ ፍጻሜአቸው የኤሊን ኋይትና የአድቫንቲዝም ቀደምት አቅኚዎች የተለመደ የንግግር ርዕስ ነበር። በሚለራዊ ታሪክ አራተኛው ቁጥር የሚወክለው እምነት የጸደቁት እነዚያ ሰዎች የመጀመሪያውን ቅር መሰኘት ቀውስ የታገሡ ነበሩ፤ ይህም የመዘግየቱን ጊዜና የባቢሎንን ውድቀት የሚያውቅ የሁለተኛውን መልአክ መልእክት መምጣት ሁለቱንም ምልክት አድርጎ ነበር። ሚሊራውያኑ በዚያ የፈተና ታሪክ ውስጥ በታሪክ ፕሮቴስታንቶች የነበሩት የቀድሞው የቃል ኪዳን ሕዝብ የባቢሎን ሴት ልጆች ሆነው እንደተለወጡ ተገንዝበው ነበር። እነዚያ ፕሮቴስታንቶች የቃል ኪዳን ሕዝብን የምትወክል የሰርዴስ ቤተ ክርስቲያን የምትወክላቸው ፕሮቴስታንቶች ነበሩ፤ ምክንያቱም “ስም” ነበራቸውና፤ ይህም የባህርይና የቃል ኪዳን ግንኙነት ምልክት ሲሆን፤ ነገር ግን ሞተው ነበር።

ለሰርዴስም ቤተ ክርስቲያን መልአክ እንዲህ ብለህ ጻፍ፤ የእግዚአብሔርን ሰባቱን መናፍስትና ሰባቱን ከዋክብት ያለው እንዲህ ይላል፤ ሥራዎችህን አውቃለሁ፤ በሕይወት እንዳለህ ስም አለህ፤ ነገር ግን ሞተሃል። ራእይ 3፡1።

በ1844 ዓ.ም. በኤፕሪል 19 የጀመረውና ከዚያም በኦክቶበር 22 የተፈጸመው የፈተና ሂደት ውስጥ—ፈተናውን ያልፉ ዘንድ ያልቻሉት በትዕቢት ከፍ ከፍ ተደረጉ፤ እኛም ከአምስተኛው ቁጥር በኋላ የሚከተሉትን ጥቅሶች ብቻ ብናነብ፤ የሰው ትዕቢት በሕርይ በዚያ በጳጳሳዊ ትምክህትና ራስን ከፍ ከፍ በማድረግ ምሳሌ ተገልጦ ይታያል። ይህም በሃያኛው ቁጥር ላይ ጌታ በቅዱስ መቅደሱ እንዳለ ተነግሮ፤ ምድር ሁሉ በፊቱ ዝም ትበል ተብሎ ይደመድማል።

ነገር ግን እግዚአብሔር በቅዱስ መቅደሱ ውስጥ ነው፤ ምድር ሁሉ በፊቱ ዝም ትበል። ዕንባቆም 2፡20።

የእንባቆም ምዕራፍ ሁለት ቁጥር ሁለት የ1844 ዓ.ም. ኤፕሪል 19 የመጀመሪያውን ተስፋ መቁረጥ ይለያል፤ ምዕራፉም በቁጥር ሀያ ይፈጸማል፤ ይህም ጌታ በድንገት ወደ ቤተ መቅደሱ የመጣበትን 1844 ዓ.ም. ኦክቶበር 22 በግልጽ ያመለክታል።

አራት ምጽአቶች በጥቅምት 22፣ 1844 (መስመር በላይ መስመር)

“ክርስቶስ መቅደሱን ለማንጸት እንደ ሊቀ ካህናችን ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መምጣቱ፤ በዳንኤል 8፡14 እንደ ተገለጠው፤ የሰው ልጅ ወደ ቀዳሚው ዘመናት መምጣቱ፤ በዳንኤል 7፡13 እንደ ቀረበው፤ እንዲሁም ጌታ ወደ ቤተ መቅደሱ መምጣቱ፤ በሚልክያስ እንደ ተነገረው፤ እነዚህ ሁሉ የአንድ ክስተት መግለጫዎች ናቸው፤ ይህም ደግሞ ክርስቶስ በማቴዎስ 25 በአሥሩ ደናግል ምሳሌ እንደ ገለጸው፤ ሙሽራው ወደ ሠርግ መምጣት ተብሎ ተወክሏል።” ታላቁ ተጋድሎ፣ 426።

ቁጥር ሦስትና አራት በቁጥር ሁለት እስከ ቁጥር ሃያ ድረስ ባለው የፈተና ሂደት የሚፈጠሩትን ሁለት ወገኖች ይለያሉ፤ ይህም ከኤፕሪል 19, 1844 እስከ ኦክቶበር 22, 1844 ድረስ ያለው የፈተና ሂደት ነው። ቁጥር አራት እስከ አስራ ዘጠኝ ድረስ የጳጳሳዊውን ንይል ይመለከታሉ፤ ከዚህ በስተቀር ቁጥር አስራ አራት በ9/11 ላይ

የራእይ ምዕራፍ አሥራ ስምንት መልአክ ከወረደ በኋላ የሚከተለውን ታሪክ ይመለከታል።

ምድር በባሕርን እንደሚከድኑ ውኆች፣ በእግዚአብሔር ክብር እውቀት ትሞላለች። ዕንባቆም 2፡14።

በሚለራዊት ታሪክ ውስጥ በሁለተኛው መልአክ ፈተና ሂደት ሁለት የአምልኮ ክፍሎች ተፈጠሩ። ከዚያም በኋላ በጥቅምት 22፣ 1844 ቀውስ ጊዜ ተገለጡ። በዚያ ክፍል የተገለጸው የክፍያዎች ባህርይ የጳጳሳዊነት ባህርይ ነው፤ በዚያም የፈተና ዘመን ታማኝ ሚሊራውያን ከሁለተኛው መልአክ መልእክት ጋር በመስማማት፣ የፕሮቴስታንት ቤተ ክርስቲያን የሚለራዊትን መልእክት በመቃወማቸው የሮም ሴቶች ልጆች ሆነዋል ብለው ማወጅ ጀመሩ። ከኤፕሪል 19 ጀምሮ እስከ ጥቅምት 22 ድረስ የተዘረጋው ክርክር፣ ባህርይ ወይም እንደ ቤልጎሻር የባቢሎንን ወይን በትዕቢት የሚጠጣ ሆኖ ወይም እንደ ዳንኤል ከቤልጎሻር ፊት በእምነቱ የጸደቀ ሰው ሆኖ የሚወሰንበት ስፍራ ነው። ዓለምን ከሦስተኛው መልአክ መልእክት ጋር የተያያዙ ዘላለማዊ እውነታዎች እንዲያስተውል የሚያነቃው ድራማ የሚገለጥበት ይህ ክርክር ነው። የሰከረውና የጸደቀው የሚነጻጸሩበት ይህ የኋላ ትዕይንት፣ ዓለም ለእነዚህ ጉዳዮች እንዴት እንደሚበራለት በሚመለከተው ክርክር አውድ ውስጥ ተቀምጦአል፤ “ምድርም ውኆች ባሕርን እንደሚከድኑ እንዲሁ በእግዚአብሔር ክብር እውቀት ትሞላለችና።” ያ ማብራት በ9/11 ጀመረ።

በዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት የተወከለው የታሪክ መደምደሚያ ላይ፣ ጌታ በ1844 ዓ.ም. አክቶበር 22 ቀን ድንገት ወደ ቤተ መቅደሱ መጣ። ይህንም ያደረገው በዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ አራት ፓልሞኒ ሆኖ ያቀረበውን ትንቢት በመፈጸም ነበር።

ፓልሞኒ

በመጽሐፍ ቅዱሳዊው ዘመን መቁጠሪያ የሰባተኛው ወር በአሥረኛው ቀን፣ እርሱም በ1844 ዓ.ም. በአሥረኛው ወር ሀያ ሁለተኛው ቀን ላይ የዋለው፣ ዕንባቆም 2፡20 ተፈጻሚ፤ የክርስቶስ በሰማያዊው መቅደስ ውስጥ በሚያከናውነው ሥራ ያለውን የዘመን አስተዳደር ለውጥ የሚያመለክተውን ‘ምዕራፍና ቁጥር’ ውስጥም ምሳሌያዊው “220” ቁጥር ሊታይ ይችላል። የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ነቢያዊ ባሕርይ አንዱ፣ በጉ ወደሚሄድበት ስፍራ ሁሉ የሚከተሉት መሆናቸው ነው። ክርስቶስን መከተል ማለት በቃሉ ውስጥ እርሱን መከተል ማለት ነው።

በቃሉ ውስጥ፣ “220” የተባለው ቁጥር በምሳሌያዊ ሁኔታ መለኮትነትና ሰብአዊነት የተዋሃዱበትን ይወክላል፤ እናም ክርስቶስ በዚያ ቀን የጀመረው ሥራ ራሱ መለኮትነቱን ከሰብአዊነት ጋር የማዋሃድ ሥራ ነበር። በ1844 በአሥረኛው ወር በሃያ ሁለተኛው ቀን፣ ወይም በምሳሌያዊ አነጋገር ሃያ ሁለት ጊዜ አሥር እኩል “220” (22 X 10 = 220)፣ ወይም እንዲሁ ልትሉ ትችላላችሁ፣ በምሳሌያዊ ሁኔታ ከ“220” ጋር በትክክል በሚመጣጠን ቀን፣ ክርስቶስ የምርመራ ፍርድን ለመጀመር ከቅዱስ ስፍራ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በተንቀሳቀሰ ጊዜ፣ ዕንባቆም “2:20” ተፈጻሚ።

ፓልሞኒ፣ ድንቅ ቁጥሩ፣ የአድቪንቲዥም ማዕከላዊ ምሰሶ በሆነው “ጥያቄና መልስ” ውስጥ ይገኛል፤ እና አብዛኞቹ አድቪንቲስቶች ለዚህ እውነት ፈጽሞ ያልተገነዘቡ ናቸው።

“ከሌሎች ሁሉ በላይ የአድቪንት እምነት መሠረትና ማዕከላዊ ዓምድ የሆነው የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል፣ ‘እስከ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ቀኖች ድረስ፤ ከዚያም በኋላ መቅደሱ ይነጻል።’ [Daniel 8:14.]” ታላቁ ተጋድሎ፣ 409.

ዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ ሦስትና አሥራ አራት በቁጥር አሥራ ሦስት የቀረበን ጥያቄ ያመለክታሉ፣ እርሱም በቁጥር አሥራ አራት በተሰጠ መልስ ይከተላል። በቁጥር አሥራ ሦስት ያለው የዕብራይስጥ ቃል “ፓልሞኒ” “ያ የተወሰነ ቅዱስ” ተብሎ ተተርጉሟል፤ ያም የክርስቶስ ልዩ ስም ድንቅ ቁጥር

ወይም የምሥጢራት ቁጣሪ ማለት ነው።

ኤለን ኋይት አሥራ አራተኛው ቁጥር የአድቪንቲዝም ማዕከላዊ ዓምድና መሠረት መሆኑን ስትገልጽ፣ ክርስቶስ እንደ ድንቅ ቆጣሪ ዋናው የማመልከቻ ነጥብ መሆን እንዳለበት በሚጠይቀው የእነዚህ ሁለት ቁጥሮች ጥያቄና መልስ ላይ መለኮታዊ አጽንዖትን ታኖራለች። እህት ኋይት ክርስቶስን እንደ ማንኛውም ክፍል ማዕከላዊ እውነት አድርጎ ማየት ያለውን አስፈላጊነት ደጋግማ አጽንዖት ሰጥታለች፤ በአሥራ ሦስተኛና በአሥራ አራተኛ ቁጥሮችም ውስጥ የክርስቶስ ቀጥተኛ መገለጥ አለ፤ “ያ አንድ ቅዱስ” የሚለው፣ ፓልሞኒ ነው።

አድቪንቲዝም በ1863 የዘሌዋውያን ሃያ ስድስት ያለውን “ሰባቱ ጊዜያት” በእምቢተኝነት በጣለ ጊዜ፣ ዓይኖቻቸውን ለፓልሞኒ ዘጉ፤ ምክንያቱም የጥያቄውና የመልሱ ትንቢታዊ አወቃቀር በሙሴ “ሰባቱ ጊዜያት” እና የዳንኤል “ሁለት ሺህ ሰስት መቶ ቀናት” መካከል ባለው ግንኙነት ላይ የተመሠረተ ነው። የሙሴ “ሰባቱ ጊዜያት” ወይም ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመታት እና የዳንኤል “ሁለት ሺህ ሰስት መቶ ምሽቶችና ጧቶች” ወይም ሁለት ሺህ ሰስት መቶ ዓመታት ያለው ትንቢታዊ ግንኙነት በጊዜ የተመሠረተ ነው፤ ጊዜም በቁጥሮች ይወከላል፤ እናም አስደናቂው ቁጣሪ የአድቪንቲዝም ማዕከላዊ ዓምድ በሆኑት በዚያ ጥያቄና መልስ መካከል በትክክል ማዕከል ላይ አለ። የዮሴፍ ሥራዎችን ያነበቡ ሰዎች ከሆኑ፣ እግዚአብሔር የፈጠራቸውን ሁለት ልዩ ነገሮች የሚለዩ ምክንያታዊ ክርክሮቹን ሊያስታውሱ ይችላሉ። አንዱ የዕብራይስጥ ቋንቋ ነበር፣ ሌላውም የሚላካ ጊዜ ነበር፤ ይህም በተራው ሒሳብን ይጠይቃል።

ቁጥር አሥራ ሦስት “እስከ መቼ?” ብሎ ይጠይቃል። ቁጥሩ “መቼ?” ብሎ አይጠይቅም፤ “እስከ መቼ?” ብሎ ነው የሚጠይቀው። ጥያቄው ስለ ቆይታ ጊዜ (እስከ መቼ?) ነው ወይስ ስለ አንድ የተወሰነ የጊዜ ነጥብ (መቼ?) ነው የሚነሳው የሚለውን በትክክል መለየት ለትክክለኛ መረዳት አስፈላጊ ነው። በቁጥር አሥራ አራት የተሰጠው መልስ ወይም አንድን የጊዜ ነጥብ የሚያመለክት ነው፣ ወይም አንድን የጊዜ ወቅት፣ ምናልባትም ሁለቱንም ሊያመለክት ይችላል፤ ነገር ግን መልሱ ምንም ይሁን ምን በቁጥር አሥራ ሦስት የተነሳው የጥያቄ አውድ ውስጥ መቀመጥ አለበት። ቃሉን በትክክል ለመከፋፈል፣ ወይም ማለትም የቁጥር አሥራ አራትን መልስ በትክክል ለመረዳት፣ የጥያቄውን አውድ በትክክል መረዳት ያስፈልጋል። “መቼ?” ነውን ወይስ “እስከ መቼ?”

ሰካራሞቹ የኤፍሬም ሰዎች በአሥራ አራተኛው ቁጥር የተመለከተው የጊዜ ነጥብ መሆኑን በድፍረት ያስተምራሉ፤ እርሱንም እንደ 1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ይለዩታል፤ ይህን ሲያደርጉም አሁን ከ“The Great Controversy” የጠቀስነውን ክፍል ሊያመለክቱ ይችላሉ፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል ፈጽሞ አይለወጥም እና ፈጽሞ አይወድቅም። “እስከ መቼ” የሚለው ጥያቄ የሚያመለክተው ቆይታን ነው እንጂ የጊዜ ነጥብን አይደለም። 1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 የምርመራ ፍርድ ዘመንን ጀመረ፤ ከዚያም ሥራ ጋር የተያያዙ እውነቶች የዘላለም ወንጌልን ይወክላሉ፤ እነርሱም የጀመረበትን ቀን ብቻ ከማመልከት ይልቅ እጅግ የሚበልጥ አስፈላጊነት አላቸው።

የዕብራይስጥ ሰዎች ግልጽ ነው፣ ያም ተመሳሳይ ትርጉም በኪንግ ጄምስ ትርጉም ውስጥ ተተርጉሟል። ሰዎች ጥያቄውን በቆይታ አውድ ውስጥ እንደሚኖረው ግልጽ ብቻ ሳይሆን፣ “እስከ መቼ” የሚለው ጥያቄ የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ምልክት ነው። “እስከ መቼ” የሚለው ጥያቄ እንደ ምልክት ሆኖ ከ9/11 እስከ የእሁድ ሕግ ድረስ ያለውን ታሪክ እንደሚወክል በበርካታ ምስክሮች ላይ ሊረጋገጥ ይችላል። ወደ ፓልሞኒ እና ወደ ኢዮኤል ከመመለሳችን በፊት በመጀመሪያ የ“እስከ መቼ”ን ምልክት እንመለከታለን።

እስከ መቼ? ኢሳይያስ ስድስት

በኢሳይያስ ምዕራፍ ስድስት ቁጥር ሦስት ውስጥ መላእክቱ ምድር ሁሉ በእግዚአብሔር ክብር የተሞላች መሆኗን ይገልጣሉ።

እርስ በእርሳቸውም እየጠፉ እንዲህ አሉ፤ ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ የሠራዊት ጌታ ነው፤ ምድር ሁሉ በክብሩ ተሞልታለች። ኢሳይያስ 6፡3።

ሲስተር ዋይት የራእይ አሥራ ስምንት መልአኩን መውረድ ከቁጥር ሦስት መላእክት ጋር ታገናኛለች።

“እነርሱ [መላእክቱ] የወደፊቱን ጊዜ፣ ምድር ሁሉ በእርሱ ክብር በምትሞላበት ጊዜ፣ ሲመለከቱ፣ የድል የምስጋና ዝማሬው በማራኪ መዝሙራዊ ቅኔ፣ ‘ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ ነው የሰራዊት ጌታ’ እያለ ከአንዱ ወደ ሌላው ይተላለፋል።” Review and Herald, December 22, 1896.

ኢሳይያስ በ9/11 ላይ ነው፤ ማየትም ሆነ መስማት የማይወድድ ለአንድ ሎዶቅያዊ ሕዝብ የ9/11ን መልእክት እስከ መቼ ማቅረብ እንዳለበት “እስከ መቼ” ብሎ ይጠይቃል። ከዚያም ከተሞች እስኪፈረሱ ድረስ መጽናት እንዳለበት ይነገረዋል፤ ይህም የከተሞች ጥፋት በእሁድ ሕግ ጊዜ የሚጀምር ሲሆን፣ በዚያን ጊዜ አገራዊ ክህደት በአገራዊ ጥፋት ይከተላል።

እኔም፣ “ጌታ ሆይ፣ እስከ መቼ?” አልሁ። እርሱም እንዲህ መለሰ፤ “ከተሞች ሰው የሌለባቸው ሆነው እስኪፈረሱ ድረስ፣ ቤቶችም ሰው የሌለባቸው እስኪሆኑ ድረስ፣ ምድሪቱም ፈጽሞ እስክትጠፋ ድረስ፣ እግዚአብሔርም ሰዎችን እጅግ ሩቅ እስኪያርቃቸው ድረስ፣ በምድሪቱም መካከል ታላቅ መተው እስኪሆን ድረስ። ነገር ግን ገና በውስጡ አሥረኛ ክፍል ይኖራል፤ እርሱም ዳግመኛ ይመለሳል እና ይበላል፤ ቅጠላቸውን በሚጥሉ ጊዜ ውስጣቸው ዘላቂ ዕጥፍ እንዳለባቸው እንደ ተኤል ዛፍና እንደ አክ ዛፍ፣ እንዲሁ ቅዱሱ ዘር ውስጡ የሚቀር ዕጥፍ ይሆናል።” ኢሳይያስ 6:11-13።

በ9/11 ጊዜ፣ ምድር በእግዚአብሔር ክብር ሲበራ፣ ኢሳይያስ የኋለኛውን ዝናብ መልእክት ለማቅረብ ይቀባል፤ እርሱም ልባቸው የደነዘዘ ሕዝብ 9/11 የሚመለከተውን መልእክት “እስከ መቼ” እንዲያቀርብ ይጠይቃል። መልሱ “እስከ” የእሁድ ሕግ ድረስ ነው፤ በዚያን ጊዜ “በምድሪቱ መካከል ታላቅ መተው” ይኖራል። “ታላቁ መተው” በሎዶቅያዊ አድቪንቲዝም ይፈጸማል፤ እርሱንም ኢሳይያስ በምዕራፍ ሀያ ሁለት ሸብና በማለት ይወክላል።

እነሆ፣ ጌታ በብርቱ ምርኮ ይወስድሃል፣ ፈጽሞም ይሸፍንሃል። በእርግጥ እንደ ኪስ አድርጎ አጥብቆ ይጠመዝዝሃል፣ ወደ ሰፊ ሀገርም ይጥልሃል፤ በዚያ ትሞታለህ፣ በዚያም የክብርህ ሠረገሎች ለጌታህ ቤት እፍረት ይሆናሉ። ከስፍራህም አባርርሃለሁ፣ ከሹመትህም ያወርድሃል። ኢሳይያስ 22፡17-19።

ሎዶቅያዊ አድቪንቲዝም በእሁድ ሕግ ጊዜ እውነቱን ይተዋል፤ በዚያም በዳንኤል ምዕራፍ አሥራ አንድ ቁጥር አርባ አንድ እንደተወከለው “ይገለበጣሉ።”

እርሱ ደግሞ ወደ ክቡርቱ ምድር ይገባል፣ ብዙ አገሮችም ይገለበጣሉ፤ ነገር ግን እነዚህ ከእጁ ያመልጣሉ፤ ኤዶምና ሞዳብ የአሞንም ልጆች ዋናዎች። ዳንኤል 11፡41።

ኢሳይያስ “እስከ መቼ” ብሎ ሲጠይቅ፣ “ብዙዎቹ” የዳንኤል አሥራ አንድ ቁጥር አርባ አንድ የተጠቀሱት ሰዎች ሰንበትንና እግዚአብሔርን በሚተዉበት ጊዜ፣ እስከ እሁድ ሕግ ድረስ መልእክቱን ለአድቪንቲዝም እንዲያቀርብ ይነገረዋል፤ በዚያም ጊዜ “ይገለበጣሉ።” ከዚያም በራእይ መጽሐፍ እንደተወከለው ከጌታ አፍ ይተፋሉ፤ በዚያም የመጽሐፍ ቅዱስ መጻሕፍት ሁሉ የሚገናኙበትና የሚያበቁበት ስፍራ ሲሆን፣ እዚያም ኢሳይያስ ሀያ ሁለት ላይ ሸብና “በኃይል” “እንደ ኪስ ወደ ሰፊ ምድር” ሲጣል እንዲሁም “እጅግ ርቀው” ሲወሰዱ ተመስሎ ይታያል።

በዚያ ዘመን ውስጥ ቀሪዎቹ፤ እንደ “አሥረኛ” (ይህም አስራት ነው) የተወከሉት፤ “ይመለሳሉ”፤ እነርሱም በዚያ ክፍል ውስጥ ቅጠሎቻቸው በሚረግፉ ጊዜ የሚቀር “ነገር” ያላቸው ዘፍኝ ጋር ተመሳስለው ተገልጠዋል። በትንቢታዊ ምልክት ውስጥ “ቅጠሎች” የሃይማኖት መግለጫን ይወክላሉ። አድቪንቲዥም ወደ እሑድ ሕግ በሚደርስበትና በእግዚአብሔር ሰንበት ፋንታ የሳምንቱን መጀመሪያ ቀን በሚቀበልበት ጊዜ፤ የ“መግለጫ” ቅጠሎቻቸውን ይረግፋሉ፤ ከዚያም በኋላ የእግዚአብሔርን የሰባተኛው ቀን ሰንበት እንደሚያከብሩ አይናገሩም።

“የበለስ ዘፍ መርገም በተግባር የተደረገ ምሳሌ ነበር። ያ ፍሬ የሌለው ዘፍ፤ በክርስቶስ ፊት በትዕቢተኛ ቅጠሉ ራሱን እያሳየ የነበረው፤ የአይሁድ ሕዝብ ምልክት ነበር። አዳኙ ለደቀ መዛሙርቱ የእስራኤል ጥፋት ምክንያትና እርግጠኝነት ግልጽ ማድረግን ፈለገ። ለዚህ ዓላማም ዘፍን ሥነ ምግባራዊ ባሕርይት አለበሰው። የመለኮታዊ እውነትንም አስተላለፊ አደረገው። አይሁድ ከሌሎች ሕዝቦች ሁሉ ተለይተው ለእግዚአብሔር ታማኝነት እንዳላቸው ይናገሩ ነበር። እርሱ በልዩ ሁኔታ ወደዳቸው ነበር፤ እነርሱም ከሕዝቦች ሁሉ በላይ ጽድቅ እንዳላቸው ይናገሩ ነበር። ነገር ግን በዓለምን መውደድና በትርፍ ስግብግብነት ተበላሹ። በእውቀታቸው ይመኩ ነበር፤ ነገር ግን የእግዚአብሔርን መስፈርቶች ያላወቁ ነበሩ፤ በግብዝነትም የተሞሉ ነበሩ። እንደ ፍሬ ቢስ ዘፍ፤ የተመኙ ቅርንጫፎቻቸውን ወደ ላይ ዘርግተው፤ በመልክ ለምለምና ለዓይን ውብ ነበሩ፤ ነገር ግን “ቅጠል ብቻ” እንጂ ምንም አልሰጡም። የአይሁድ ሃይማኖት፤ ከክቡር ቤተ መቅደሱ፤ ከተቀደሱ መሠዊያዎቹ፤ ጥምጥም ከለበሱ ካህናቱና ከአስደናቂ ሥርዓቶቹ ጋር፤ በእርግጥ በውጫዊ መልኩ ውብ ነበር፤ ነገር ግን ትሕትና፤ ፍቅርና በጎ አድራጎት ጎድሎት ነበር።”

“በበለስ ቦታው ያሉት ዘፍኝ ሁሉ ፍሬ አልባ ነበሩ፤ ነገር ግን ቅጠል የሌላቸው ዘፍኝ ምንም ተስፋ አላስነሱም ነበር፤ ምንም ቅሬታም አለመጡም ነበር። በእነዚህ ዘፍኝ አሕዛብ ተወክለው ነበር። እነርሱ እንደ አይሁድ ከእግዚአብሔርነት ባዶ ነበሩ፤ ነገር ግን እግዚአብሔርን እንደሚያገለግሉ አልተናገሩም ነበር። ስለ መልካምነታቸው የትዕቢት መናገር አልነበራቸውም። ለእግዚአብሔር ሥራዎችና መንገዶች ዕውሮች ነበሩ። ከእነርሱ ጋር የበለስ ወቅት ገና አልደረሰም ነበር። ብርሃንንና ተስፋን የሚያመጣላቸውን ቀን አሁንም በመጠበቅ ላይ ነበሩ። ከእግዚአብሔር የበለጠ በረከት የተቀበሉት አይሁድ ግን እነዚህን ስጦታዎች ስለበደሉ ተጠያቂ ተደርገው ነበር። የሚመኩባቸው መብቶች ወንጀላቸውን ብቻ አበዙት።”
The Desire of Ages. 582, 583.

በእሑድ ሕግ ጊዜ፤ ሎዶቅያዊ አድቪንቲዥም የእግዚአብሔር የቃል ኪዳን ሕዝብ ነን የሚለው መግለጫው ይጠፋል፤ ምክንያቱም የሞት ቃል ኪዳን ምልክትን ሲቀበሉ የሕይወት ቃል ኪዳን ማኅተምን ይክዳሉ። ከዚያም የሙያቸውን ቅጠሎች ይጥላሉ፤ እናም ወደ እይታ የሚመጣው በኢሳይያስ የተወከለ ቅሬታ ነው፤ እነርሱም በ9/11 “ወደ ቀደመው መንገድ ተመለሱ።” ከዚያም እርሱ (ኢሳይያስ) የተበላሸ ልምምዱን ሲያስተውል ወደ አፈር ድረስ ተዋረደ፤ ከዚያ በኋላም ከመሠዊያው ላይ በተወሰደ ፍም ነጻ ሆነ። ሲስተር ዋይት ከመሠዊያው የተወሰደው ፍም መንጻትን እንደሚወክል ታስታውቀናለች፤ ነገር ግን መንጻት በቀላሉ ፍሙ የኢሳይያስን ከንፈሮች በመንካት የሚፈጸመው ነገር ብቻ ነው።

“የሚነድ ፍም የመንጻት ምልክት ነው። ከንፈሮችን ቢነካ፤ ከእነርሱ ምንም ርኩስ ቃል አይወጣም። የሚነድ ፍሙ ደግሞ የጌታ አገልጋዮች ጥረቶች ኃይል ምልክት ነው።” Review and Herald, October 16, 1888.

“ፍም” ከመሠዊያው ወደ ምድር በመጨረሻዎቹ ቀናት የሚጣሉት፤ በራእይ ምዕራፍ ስምንት የመጀመሪያዎቹ አምስት ቁጥሮች ውስጥ ሰባተኛውና የመጨረሻው ማኅተም በተከፈተ ጊዜ ወደ ምድር የተጣሉት ፍሞች ናቸው። ኢሳይያስ፤ ስለዚህም አንድ መቶ አርባ አራቱ ሺህ፤ ፍሙ ከንፈሮቻቸውን በመንካቱ ይነጻሉ፤ ነገር ግን “ፍሙ” መልእክት ነው። መጽሐፉን ከመልአኩ እጅ ወስደው በሚበሉ ጊዜ

ከንፈሮቻቸውን ይነካል።

በእውነትህ ቀድሳቸው፤ ቃልህ እውነት ነው። ዮሐንስ 17:17።

እነዚያ “የሚመለሱ” እና ቅሬታው (ቀሪው) የሚሆኑ እንደ የአክ እና የቲል ዛፎች ተመስለው ቀርበዋል፤ እናም ክርስቶስ “ዛፉን በሥነ-ምግባራዊ ባሕርያት እንዳስገኘው፤ የመለኮታዊ እውነትም ገላጭ እንዳደረገው” ሁሉ፤ የኢሳይያስ ዛፎችም በ“ንጥረ ነገር” የተወከለውን “ሥነ-ምግባራዊ ባሕርይ” በውስጣቸው አላቸው። ንጥረ ነገሩ ከዛፎቹ ጋር ይቀራል፤ ሙያዊ እምነት ብቻ የነበሩ ቅጠሎች ሆነው የታዩት ሲጣሉ እንኳ። “ቅዱሱ ዘር” “ንጥረ ነገሩ” ነው፤ ክርስቶስም የትንቢት “ቅዱሱ ዘር” ነው። እነዚያ እንደ ቀሪው የተወከሉት ዛፎች፤ እንዲሁም በስድስተኛው ምዕራፍ በኢሳይያስ ራሱ የተወከሉት፤ ሰዎችን ስለሚወክሉ ሰብአዊነትን ይወክላሉ፤ ቅዱሱ ዘር ግን መለኮታዊነትን ይወክላል። ስለዚህ ኢሳይያስ ስድስት ከ9/11 እስከ የእሁድ ሕግ ድረስ ያለውን የአድቪንቴዥም ንጽህና መለየት ይገልጻል፤ እና ኢሳይያስ ለዚያ ትንቢታዊ ታሪክ የሚያበረክታቸው ዝርዝሮች ሁሉ በ“እስከ መቼ?” ብሎ በጠየቀው ጥያቄ ውስጥ ተወክለዋል። ለኢሳይያስ “እስከ መቼ?” የሚለው መልስ ከ9/11 እስከ የእሁድ ሕግ ድረስ ነበር።

እስከ መቼ? 1840-1844

ነሐሴ 11 1840 የ9/11 ምሳሌ ነበር፤ ከነሐሴ 11 1840 እስከ ጥቅምት 22 1844 ድረስ ባለው ትንቢታዊ ታሪክ ውስጥም በኤልያስና በኤዛቤል ነቢያት መካከል የቀርጫሎስ ተራራ ጦርነት ተካሄደ። በመጨረሻም የበአል ነቢያት ሐሰተኛ ነቢያት መሆናቸው ተገለጠ፤ በኤልያስም ተገደለ፤ ነገር ግን ግጭቱ ገና በመጀመሪያው ጊዜ ኤልያስ፣ “እስከ መቼ” በሁለት አሳቦች መካከል ትወላውላላችሁ? ብሎ ጠየቀ።

ኤልያስም ወደ ሕዝቡ ሁሉ ቀርቦ፡— እስከ መቼ ድረስ በሁለት አሳብ መካከል ትወላውላላችሁ? እግዚአብሔር አምላክ ከሆነ ተከተሉት፤ በአል ግን ከሆነ እርሱን ተከተሉ፡ አለ። ሕዝቡም አንዲት ቃል እንኳ አልመለሱለትም። ኤልያስም ሕዝቡን፡— እኔ፣ እኔ ብቻዬን፣ የእግዚአብሔር ነቢይ ሆኜ ቀርቻለሁ፤ የበአል ነቢያት ግን አራት መቶ አምሳ ሰዎች ናቸው፡ አለ። 1 ነገሥት 18፡21፡22።

ኤልያስ በ1840 ዓ.ም. ኦገስት 11 ላይ ቆሞ፣ ለዚያ ትውልድ የሚለው የሚለራይት መልእክት እውነት ነውን ወይስ ሐሰት ነውን? እንደ ኢሳይያስ 6 እንደነበረው ለሎዶቅያ የተሰጠ ሌላ መልእክት ነው።

«ሺህዎች በዊልያም ሚሊር የተሰበከውን እውነት እንዲቀበሉ ተመሩ፤ እንዲሁም መልእክቱን ለማወጅ በኤልያስ መንፈስና ኃይል የተነሱ የእግዚአብሔር አገልጋዮች ተነሱ። እንደ ኢየሱስ መንገድ ጠራጊው ዮሐንስ፣ ይህን ጽኑ መልእክት የሰበኩ ሰዎች መጥረቢያውን በዛፋ ሥር ላይ ለማኖር እና ሰዎችንም ለንስሐ የሚገባ ፍሬ እንዲያፈሩ ለመጥራት እንደተገደዱ ተሰማቸው። ምስክርነታቸው ቤተ ክርስቲያናትን ለማንቃትና በኃይል ለመንካት፣ እውነተኛ ባህርያቸውንም ለመግለጥ የተዘጋጀ ነበር። እናም ከሚመጣው ቁጣ እንዲሸሹ የሚያስጠነቅቀው ከባድ ማስጠንቀቂያ በተሰማ ጊዜ፣ ከቤተ ክርስቲያናት ጋር የተባበሩ ብዙዎች የፈውስ መልእክቱን ተቀበሉ፤ መመለሳቸውን አዩ፤ በመራራ የንስሐ እንባና በጥልቅ የነፍስ ሥቃይ ራሳቸውን በእግዚአብሔር ፊት አዋረዱ። እናም የእግዚአብሔር መንፈስ በእነርሱ ላይ በወረደ ጊዜ፣ ‘እግዚአብሔርን ፍሩ፣ ክብርንም ስጡት፤ የፍርድ ሰዓት ደርሶአልና’ የሚለውን ጭኸት ለማሰማት ረዱ።» ኤርሊ ራይቲንግስ፣ 233።

በ1840 እስከ 1844 ባለው የፈተና ታሪክ ውስጥ፣ የኤልያስን መልእክት የናቁ ፕሮቴስታንቶች የሮም ሴቶች ልጆች ሆኑ፣ የፕሮቴስታንትነትንም ካባ ለሚለራዊ አድቪንቴዥም አሳልፈው ሰጡ። ከኢሳይያስና ከኤልያስ ጋር እኛ ሁለት ምስክሮች አሉን፤ እነርሱም “እስከ መቼ?” የሚለው ጥያቄ በ9/11 የሚጀምርና በእሁድ ሕግ የሚያበቃ ታሪክ ምልክት መሆኑን ይመሰክራሉ። በሚለራዊ ታሪክ ውስጥ ኦገስት 11, 1840 ከ9/11 ጋር ይተባበራል፣ እና ኦክቶበር 22, 1844 ከእሁድ ሕግ ጋር ይተባበራል። እሳት ከሰማይ ወርዶ የኤልያስን

መሥዋዕት በበላ ጊዜ፣ አሥራ ሁለቱ ድንጋዮች ሁሉ ከመሥዋዕቱ ጋር በብርሃን ተገለጡ፤ በዚህም አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ እንደ የበራ ድንጋዮች የተወከሉ ዓርማ መሆናቸው ተመለከተ። ከዚያም ሐሰተኛ ነቢያት በኤልያስ ተገደሉ፤ እንዲሁም አሜሪካ የሐሰተኛው ነቢይ እንደ ሆነች፣ በእሁድ ሕግ ጊዜ እንደ ስድስተኛው መንግሥት ትገደላለች።

ኢሳይያስ ስድስት ከ9/11 ጀምሮ እስከ እሁድ ሕግ ድረስ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል የሚካሄድ የመፈተን፣ የማንጻትና የመቀደስ ሂደትን ያጎላል። ኤልያስ የእግዚአብሔር ሕዝብ ያለውን የሎዶቅያ አመለካከት እየተናገረ ሲሆን፣ በተመሳሳይም በእውነተኛና በሐሰተኛ ነቢይ መካከል እንዲሁም በተከታይ በእውነተኛ ወይም በሐሰተኛ መልእክት መካከል ማስረጃን ያቀርባል። ስለዚህ ከነሐሴ 11, 1840 ጀምሮ እስከ ጥቅምት 22, 1844 ድረስ በሳርዴስ ዘመን ፕሮቴስታንቶች ላይ ትንቢታዊ ፈተና መጣባቸው፤ እናም በቀርጫሎስ ተራራ ላይ ያለው እሳት ወደ ሁለት ዓይነት ክፍሎች መለያየት እንዳመጣ፣ እንዲሁም በ1844 ሁለት ክፍሎች ተገለጡ። በፈተናው ሂደት ውስጥ አንደኛው ክፍል በቅርቡ “የቀድሞ” የቃል ኪዳን ሕዝብ ሊሆን ያለ ነበር፤ ሌላው ክፍል ግን እግዚአብሔር በጥቅምት 22, 1844 የቃል ኪዳን የሚገባበት ሚሊራዊ አድቪንቲዝም ነበር። የፈተናው የመለያየቱ ዘመን የወይኑ እርሻ ታሪክ ነው፤ ምክንያቱም ሚሊራዊ አድቪንቲዝም በተመሳሳይ ወቅት እውነተኛው ነቢይ መሆኑ ተገለጠ፣ ሳርዴሳዊ ፕሮቴስታንቲዝምም እንደ ክህደተኛ ፕሮቴስታንቲዝም ያለውን ሚና መፈጸም በዚያው ጊዜ ጀመረ። የበኣል ነቢያት ሐሰተኞች መሆናቸው እንደተገለጠ፣ እንዲሁም የቀድሞው የቃል ኪዳን ሕዝብ ተገለጠ፤ ከዚያም በሚሊራውያን ዘንድ የሮም ሴት ልጅ ተብሎ ተለየ። የቀርጫሎስ ተራራ ታሪክ እንዲሁም የዚያ ታሪክ ፍጻሜ በሚሊራውያን ዘመን መከሰቱ ለኢሳይያስ ስድስት ሁለተኛ ምስክር ይሰጣል፤ ይኸውም “እስከ መቼ” የሚለው ጥያቄ ከ9/11 ጀምሮ እስከ እሁድ ሕግ ድረስ ያለው የጊዜ ክፍለ ጊዜ ምልክት መሆኑን ያሳያል።

“የአብርሃም፣ የይስሐቅ፣ እና የእስራኤል ጌታ አምላክ ሆይ፣’ ነቢዩ ይማልዳል፤ ‘አንተ በእስራኤል አምላክ እንደ ሆንህ፣ እኔም ባሪያህ እንደ ሆንሁ፣ እነዚህንም ሁሉ በቃልህ እንዳደረግሁ ዛሬ ይታወቅ። ጌታ ሆይ፣ ስማኝ፤ ስማኝ፤ ይህ ሕዝብ አንተ ጌታ አምላክ እንደ ሆንህ፣ አንተም ልባቸውን እንደ ገና ወደ አንተ እንደ መለስህ ያውቅ ዘንድ።”

“በከባድ ክብሩ የሚጫን ዝምታ በሁሉ ላይ ሰፍኗል። የበዓል ካህናት በፍርሃት ይንቀጠቀጣሉ። በበደላቸው እየተገነዘቡ፣ ፈጣን ቅጣትን ይጠባበቃሉ።”

“የኤልያስ ጸሎት እንደ ተፈጸመ ወዲያውኑ፣ እንደ የሚያበሩ የመብረቅ ብልጭታዎች ያሉ የእሳት ነበልባሎች ከሰማይ በተቋቋመው መሠዊያ ላይ ወረዱ፤ መሥዋዕቱንም በሉ፣ በመሠዊያው ዙሪያ ባለው ጉድጓድ ውስጥ ያለውን ውኃ ጠጡ፣ የመሠዊያውንም ድንጋዮች እንኳ በሉ። የነበልባሉ ብርሃን ተራራውን አበራ፣ የተሰበሰበውንም ሕዝብ ዓይኖች አደነዘዘ። ከዚያ በታች ባሉት ሸለቆዎች ውስጥ፣ ብዙዎች ከላይ ያሉትን እንቅስቃሴዎች በጭንቀትና በመጠባበቅ ሲመለከቱ፣ የእሳቱ መውረድ በግልጽ ታይቶ ሁሉም በዚያ ትዕይንት ተደነቁ። ይህም በቀይ ባሕር አጠገብ የእስራኤልን ልጆች ከግብፃውያን ሠራዊት የለየውን የእሳት ዓምድ ይመስላል።”

“በተራራው ላይ ያሉት ሕዝብ በማይታየው አምላክ ፊት በፍርሃት ተደፍተው ይሰግዳሉ። ከሰማይ የተላከውን እሳት ማየታቸውን ለመቀጠል አይደፍሩም። እነርሱ ራሳቸው እንዳይቃጠሉ ይፈራሉ፤ እንዲሁም የኤልያስ አምላክ የአባቶቻቸው አምላክ እንደሆነ፣ ለእርሱም ታማኝነት እንዲያቀርቡ የተገባቸው መሆኑን በኃላፊነታቸው ተገምግሟል። እንደ አንድ ድምፅ በአንድነት እንዲህ ብለው ይጮኻሉ፤ ‘እግዚአብሔር እርሱ አምላክ ነው፤ እግዚአብሔር እርሱ አምላክ ነው።’ ጮኸቱ በሚያስደንቅ ግልጽነት በተራራው ላይ ይሰማል፤ በታች ባለውም ሜዳ ውስጥ ይተጋለጣል። በመጨረሻ እስራኤል ነቅቷል፣ ከማታለል ነጻ ሆኗል፣ ንስሐም ገብቷል። በመጨረሻ ሕዝቡ እግዚአብሔርን ምን ያህል እንዳሳኑት ያያሉ። ከእውነተኛው አምላክ የሚጠየቀው ምክንያታዊ አገልግሎት ጋር በማነጻጸር የበኣል አምልኮ

ባህርይ ሙሉ በሙሉ ተገልጦአል። ሕዝቡ ስሙን እስኪናዘዙ ድረስ ጤዛውንና ዝናቡን በመከልከል ውስጥ ያለውን የእግዚአብሔር ጽድቅና ምሕረት ያውቃሉ። አሁን የኤልያስ አምላክ ከምንኛውም ጣዖት በላይ እንደሆነ ለመቀበል ዝግጁ ሆነዋል።” ነቢያትና ነገሥታት፣ 153።

ስንት ጊዜ? ሙሴ

በትንቢታዊው ቃል ውስጥ ምሳሌያዊው ጥያቄ፣ “እስከ መቼ” ተብሎ ለመጀመሪያ ጊዜ የሚነሳው፣ በሙሴ ዘመን በግብፃውያን ላይ በመጣው በስምንተኛው መቅሠፍት ነው። ስምንተኛው መቅሠፍት “አንበጣ” ነው (የእስልምና ምልክት) ፣ ይህም በ“ምሥራቅ ነፋስ” (የእስልምና ምልክት) የመጣ ነው።

ሙሴና አሮንም ወደ ፈርዖን ገብተው እንዲህ አሉት፤ የዕብራውያን አምላክ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ በፊት ራስህን ለማዋረድ እስከ መቼ ትእቢተኛ ትሆናለህ? ሕዝቤን እንዲያመልኩኝ ልቀቃቸው። ነገር ግን ሕዝቤን ለመልቀቅ እምቢ ካልህ፣ እነሆ፣ ነገ አንበጣን ወደ ድንበርህ አመጣለሁ፤ የምድርንም ፊት ይሸፍናሉ፣ ምድሪቱም እንዳትታይ ያደርጋሉ፤ ከበረዶውም የተረፈውን የዳነውን ቅሬታ ይበላሉ፣ ከሜዳም የሚበቅልልህን ዛፍ ሁሉ ይበላሉ፤ ቤቶችህንም፣ የባሪያዎችህንም ቤቶች፣ የግብፃውያንንም ቤቶች ሁሉ ይሞላሉ፤ ይህንም ከአባቶችህ ጀምሮ ከአባቶቻቸውም ዘመን አንሥቶ በምድር ላይ ከነበሩበት ቀን ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ አላዩም። እርሱም ተመልሶ ከፈርዖን ፊት ወጣ።

ከፈርዖንም አገልጋዮች ወደ እርሱ እንዲህ አሉት፤ ይህ ሰው እስከ መቼ ድረስ ለእኛ ወጥመድ ይሆናል? ወንዶቹን እንዲሄዱ ፍቀድ፣ እግዚአብሔርን አምላካቸውን ያገልግላሉ፤ ግብፅ እንደ ጠፋች ገና አታውቅምን?

ሙሴና አሮንም እንደ ገና ወደ ፈርዖን ተመለሱ፤ እርሱም እነርሱን፡— ሂዱ፣ እግዚአብሔርን አምላካችሁን አገልግሉ፤ ነገር ግን የሚሄዱት እነማን ናቸው? አላቸው።

ሙሴም እንዲህ አለ፤ ከወጣቶቻችንና ከሽማግሌዎቻችን ጋር፣ ከወንዶች ልጆቻችንና ከሴቶች ልጆቻችን ጋር፣ ከበጎቻችንና ከከብቶቻችን ጋር እንሄዳለን፤ ለእግዚአብሔርም በዓል ልናከብር ይገባናልና።

እርሱም እነርሱን እንዲህ አላቸው፤ እኔ እናንተንና ሕፃናቶቻችሁን እንድትሄዱ በምፈቅድላችሁ መጠን እግዚአብሔር ከእናንተ ጋር ይሁን፤ ተጠንቀቁ፤ ክፉ ነገር በፊታችሁ አለና። እንዲህ አይሆንም፤ አሁን ወንዶች ብቻ ሂዱና እግዚአብሔርን አገልግሉ፤ ይህንን ነገር ነበር የፈለጋችሁትና። ከፈርዖንም ፊት ተባረሩ።

እግዚአብሔርም ለሙሴ እንዲህ አለው፤ አንበጣዎች ወደ ግብፅ ምድር እንዲመጡ፣ በግብፅም ምድር ላይ እንዲወጡ፣ በረዶውም ያስቀረውን ሁሉ የምድሪቱን ቡቃያ እንዲበሉ፣ እጅህን በግብፅ ምድር ላይ ዘርጋ። ሙሴም በግብፅ ምድር ላይ በትሩን ዘረጋ፤ እግዚአብሔርም ያን ቀን ሁሉና ያችን ሌሊት ሁሉ የምሥራቅ ነፋስ በምድሪቱ ላይ አመጣ፤ በነጋም ጊዜ የምሥራቅ ነፋሱ አንበጣዎቹን አመጣቸው። አንበጣዎቹም በግብፅ ምድር ሁሉ ላይ ወጡ፣ በግብፅም ዳርቻዎች ሁሉ ላይ ተቀመጡ፤ እጅግ ከባድ ነበሩ፤ ከእነርሱ በፊት እንደ እነርሱ ያሉ አንበጣዎች አልነበሩም፣ ከእነርሱም በኋላ እንደዚሁ አይሆኑም። የምድርንም ፊት ሁሉ ሸፈኑ፣ ምድሪቱም ጨለመች፤ በረዶውም ያስቀረውን ሁሉ የምድሪቱን ቡቃያና የዛፎቹን ፍሬ ሁሉ በሉ፤ በግብፅም ምድር ሁሉ በዛፎች ላይ ወይም በሜዳ ቡቃያ ውስጥ አንድም አረንጓዴ ነገር አልቀረም።

ከዚያም ፈርዖን ሙሴንና አሮንን ፈጥኖ አስጠራ፤ እርሱም። በእግዚአብሔር በአምላካችሁ ላይ እና በእናንተ ላይ በድያለሁ። አሁንም እንግዲህ ይህን ኃጢአቴን ብቻ በዚህ ጊዜ ይቅር በሉልኝ፤ ይህንም ሞት ብቻ ከእኔ እንዲያርቅ እግዚአብሔርን አምላካችሁን ለምኑልኝ አለ። እርሱም ከፈርዖን ዘንድ ወጥቶ እግዚአብሔርን ለመነ። እግዚአብሔርም እጅግ ብርቱ የሆነ ምዕራባዊ ነፋስን አስነሣ፤ እርሱም

አንበጣዎቹን ወስዶ ወደ ቀይ ባሕር ጣላቸው፤ በግብፅ ዳርቻዎች ሁሉ አንዲት አንበጣ እንኳ አልቀረችም። ዘፀአት 10፡3-19።

መጀመሪያ “የዕብራውያን ጌታ አምላክ”፣ “በፊቱ ራስህን ለማዋረድ እስከ መቼ ድረስ ትእቢተኛ ትሆናለህ?” ብሎ ይጠይቃል፤ ከዚያም በኋላ የፈርዖን ባሪያዎች ደግመው ፈርዖንን፣ “ይህ ሰው እስከ መቼ ድረስ ወጥመድ ይሆንብናል?” ብለው ጠየቁት። ይህ ጥያቄ በስምንተኛው መቅሰፍት ጊዜ የተጠየቀ ሲሆን፣ ይህም ከ9/11 ጋር በብዙ ምክንያቶች ይጣጣማል። አሥረኛው መቅሰፍት የበኩር ልጆች መገደል ነው፤ ይህም ከመስቀሉ ጋር ይጣጣማል፤ ከዚያም በኋላ በቀይ ባሕር ዘንድ የተከሰተው ተስፋ መቁረጥ ይከተላል፤ ይህም መነሣሣት ከደቀ መዛሙርቱ በመስቀሉ ጊዜ ያጋጠማቸው ተስፋ መቁረጥ ጋር እንደሚጣጣም ያሳያል፤ እርሱም ደግሞ በ1844 ከሚሊራውያን ታላቁ ተስፋ መቁረጥ ጋር ይጣጣማል። እነዚያ ሦስቱ ምስክሮች ሁሉ ከእሁድ ሕግ ጋር ይጣጣማሉ። አሥረኛው መቅሰፍት የእሁድ ሕግ ነው፤ ከዚያም ሁለት መቅሰፍቶች ቀደም ብሎ ያለው ስምንተኛው መቅሰፍት “አንበጣዎችን” በ“ምሥራቅ ነፋስ” አመጣ። “አንበጣዎቹ” ምድርን ሁሉ ሞሉ፤ እስልምናም ዛሬ ጨለማውን በግዳጅ ስደት በማስፋፋት እንደ ተሰራጭ ሁሉን ዓለም እያናወጠ እንዳለ እንዲሁ ነው። የ“በረሃ አንበጣ” የላቲን ስም “locusta migratoria” ነው፤ ይህም በተፈጥሮው ዓለም እንደ ፍልሰት በሚታየው አምሳል ውስጥ በስደት መንገድ የእስልምናን መስፋፋት ይወክላል።

በዘጠነኛው መቅሰፍት የሚነካ ጨለማ ሆነ።

እግዚአብሔርም ሙሴን። በግብፅ ምድር ላይ ጨለማ፣ የሚዳሰስ ጨለማ እንዲሆን፣ እጅህን ወደ ሰማይ ዘርጋ አለው። ሙሴም እጁን ወደ ሰማይ ዘረጋ፤ በግብፅም ምድር ሁሉ ሦስት ቀን ድቅድቅ ጨለማ ሆነ። ሦስት ቀንም እርስ በርሳቸው አልተያዩም፣ ማንም ከስፍራው አልተነሣም፤ ነገር ግን በእስራኤል ልጆች መኖሪያ ሁሉ ብርሃን ነበረ። ዘፀአት 10፡21-23።

በቀርጫሎስ ተራራና በኤልያስ የተወከለው የ«እስከ መቼ» ምልክታዊ ገለጻ ውስጥ፣ እሳቱ ከሰማይ በሚወርድበት ጊዜ የሚገለጥ ልዩነት አለ። የኤልያስ አምላክ በኣል ሊያደርገው የማይችለውን አደረገ። በሚሊራይት ታሪክ ውስጥ ይህ ልዩነት በወደቀቸው ሳርዲስ ፕሮቴስታንቲዝምና በሚሊራይት አድቮንቲዝም መካከል ተደረገ። ከሙሴ ጋር ያለው ልዩነት ጨለማ ወይም ብርሃን ነበር። በዕብራውያን ቤቶች ውስጥ ብርሃን ነበረ። ኢሳይያስ ደግሞ ይበልጥ ያስረዳናል፤ በሙሴ መስመር ብርሃን የሌላቸው፣ እነርሱም በኤልያስ የሚጠፉት እንዲሁም በሚሊራይት ዘመን የፕሮቴስታንቲዝምን መገናጸፊያ የሚያጡት፣ «ሕዝብ» ናቸው፤ «በእርግጥ የሚሰሙ ነገር ግን የማያስተውሉ፤ በእርግጥም የሚያዩ ነገር ግን የማያስተውሉ» የሆኑ። ከዚያም ስለ እነዚህ ሕዝብ እንዲህ የሚል አዋጅ ይነገራል፤ «የዚህን ሕዝብ ልብ አደንድን፣ ጆሮአቸውንም አክብድ፣ ዓይኖቻቸውንም ጨፍን፤ በዓይኖቻቸው እንዳያዩ፣ በጆሮቻቸውም እንዳይሰሙ፣ በልባቸውም እንዳያስተውሉ፣ እንዳይመለሱም እንዳይፈወሱም።»

ሥራውን ለመሥራት ፈቃደኛ ቢሆንም፣ ነገር ግን ለማይሰሙት ሰዎች እንዲሰብክ በተሰጠው ተልእኮ ተጭኖ፣ ኢሳይያስ “ከዚያም እንዲህ አለ፤ ‘ጌታ ሆይ፣ እስከ መቼ?’”

ከግብፅ አሥር መቅሠፍቶች የመጨረሻዎቹ ሦስቱ፣ ከ9/11 እስከ የእሁድ ሕግ ድረስ ያሉትን ሦስት ደረጃዎች ምስክርነት ይሰጣሉ። በነሐሴ 11፣ 1840 የመጀመሪያው መልአክ መልእክት በኃይል ተጠናከረ፣ እና በሚያዝያ 19፣ 1844 ሁለተኛው መልአክ መጣ እና በነሐሴ 12-17 በኤክሰተር የካምፕ ስብሰባ ላይ በኃይል ተጠናከረ፤ ሦስተኛውም መልአክ በጥቅምት 22፣ 1844 መጣ። ሦስተኛው መልአክ ከእሁድ ሕግ ጋር ይስማማል፣ ስለዚህም ይህ ሦስት-ደረጃዊ ሂደትን ያመለክታል፤ ምክንያቱም የመጀመሪያ የሁለተኛ ሳይኖር ሦስተኛ ሊኖር አይችልም።

“የመጀመሪያውና የሁለተኛው መልእክቶች በ1843 እና በ1844 ተሰጡ፤ እኛም አሁን በሦስተኛው አዋጅ ሥር ነን፤ ነገር ግን ሦስቱም መልእክቶች አሁንም ሊታወቁ ይገባቸዋል። እነርሱ ለእውነት ፈላጊዎች እንደገና እንዲደገሙ አሁንም እንደ ማንኛውም ያለፈ ጊዜ እኩል አስፈላጊ ነው። በብዕርና በድምፅ አዋጁን ማሰማት አለብን፤ ሥርዓታቸውንም እና ወደ ሦስተኛው የመልእክት የሚያደርሱንን ትንቢቶች አፈጻጸም ማሳየት አለብን። የመጀመሪያውና የሁለተኛው ካልነበሩ ሦስተኛው ሊኖር አይችልም። እነዚህን መልእክቶች ለዓለም በሕትመቶችና በንግግሮች ልንሰጥ ይገባናል፤ በትንቢታዊ ታሪክ አውድ ውስጥ የነበሩትንና ወደፊት የሚሆኑትን ነገሮች እያሳየን።” Selected Messages, book 2, 104, 105.

የግብፅ ዐሥረኛው መቅደሮች ከመስቀሉ እና ከእርሱ ጋር ከተያያዘው ቀጣይ ተስፋ መቁረጥ ጋር በመነሳሳት ተጣጥሟል። ስለዚህ ዐሥረኛው መቅደሮች ሦስተኛው መልእክት ነው፤ እርሱም በትንቢታዊ አስፈላጊነት በፊት በአንደኛና በሁለተኛ መልእክት ሊቀድም ይገባዋል። በ9/11 ጌታ ፈርዖንን፣ “እስከ መቼ” ብሎ ጠየቀው፤ ከዚያም ወዲያው በኋላ የፈርዖን አገልጋዮች ደግሞ፣ “እስከ መቼ” ብለው ጠየቁ። ሙሴ የእግዚአብሔርን “እስከ መቼ” የሚለውን ጥያቄ ለፈርዖን ካቀረበ በኋላ፣ እና አገልጋዮቹ የሙሴን ጥያቄ ለፈርዖን ከመደገማቸው ጥቂት በፊት፣ ሙሴ የመታጠፊያ ነጥብን እንዲህ ብሎ ያመለክታል፤ “ፊቱንም መልሶ ከፈርዖን ዘንድ ወጣ።” ዘፀአት 10፡6።

9/11 በሙሴ በምሥራቅ ነፋስ የመጣውን የአንበጣ መቅደሮች ባመጣበት ጊዜ በጥላ እንደ ተመሰለ ትንቢታዊ የመለወጫ ነጥብ ነበር።

“በአሕዛብና በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ መለወጫ ነጥቦች የሚሆኑ ዘመናት አሉ። በእግዚአብሔር አምላካዊ አስተዳደር መሠረት፣ እነዚህ የተለያዩ ችግኝ ወቅቶች በሚደርሱበት ጊዜ፣ ለዚያ ዘመን የሚሆን ብርሃን ይሰጣል።” Bible Echo, August 26, 1895.

ቀጣዩ መቅደሮች አንተ በየትኛው ወገን ውስጥ እንዳለህ መሠረት ጨለማ ወይም ብርሃን አመጣ። 9/11 እንደ “በአሕዛብና በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ የመለወጫ ነጥብ” ሆነ። በዚያ ጊዜ የእግዚአብሔር ሕዝብ ተመልሰው በአሮጌው መንገድ እንዲመላለሱ ተጠሩ፤ ነገር ግን በእርሱ ውስጥ ለመመላለስ እምቢ አሉ፣ የመለከቱንም ድምፅ አልሰሙም። ከኤልያስ በኋላ በጨለማና በብርሃን መካከል መለያየት ተፈጻሚ፤ ሙሴም፣ “እስከ መቼ?” ሲል ጠየቀ። በዚያው ክፍል ውስጥ እሷ ደግሞ እንዲህ ትላለች፦

«በሕዝቦችና በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ መለወጫ ነጥቦች የሚሆኑ ዘመናት አሉ። በእግዚአብሔር አምላካዊ አስተዳደር፣ እነዚህ የተለያዩ ቀውሶች በሚደርሱበት ጊዜ፣ ለዚያ ዘመን የሚገባው ብርሃን ይሰጣል። ይህ ብርሃን ቢቀበል፣ መንፈሳዊ እድገት ይኖራል፤ ቢጣል ግን፣ መንፈሳዊ ዝቅተኝነትና መርከብ ስብራት ይከተላሉ።» Bible Echo, August 26, 1895.

በሚቀጥለው ጽሑፍ “እስከ መቼ” የሚለውን ርእስ እንቀጥላለን።

በ1842 ዓ.ም. ግንቦት ወር ውስጥ በቦስተን፣ ማሳጅሴትስ፣ አጠቃላይ ጉባኤ ተጠራ። ይህ ስብሰባ በተከፈተ ጊዜ፣ ከኔቨርሂል የነበሩት ወንድሞች ቻርልስ ፊች እና አፖሎስ ሄል፣ ፍጻሜያቸውን የሚያሳዩ የትንቢታዊ ቅጥሮች ጋር በጨርቅ ላይ የሳሉትን የዳንኤልንና የዮሐንስን ሥዕላዊ ትንቢቶች አቀረቡ። ወንድም ፊች በጉባኤው ፊት ከሰንጠረዥ ላይ በማብራራት ሳለ፣ እነዚህን ትንቢቶች ሲመረምር በዚህ እዚህ እንደቀረበው ያለ አንድ ነገር ማዘጋጀት ቢችል፣ ጉዳዩን ይበልጥ ቀላል እንደሚያደርገውና ለተመልካች ሕዝብ ለማቅረብም እንደሚቀልለው አስቦ ነበር ብሎ ተናገረ። በመንገዳችን ላይ ከዚህ የበለጠ ብርሃን ነበረ። እነዚህ ወንድሞች ጌታ ከ2,468 ዓመታት በፊት በራእዩ ውስጥ ለሐባቁቅ ያሳየውን እያደረጉ ነበር፣ “ራእዩን ጻፍ፣ በጽላትም ላይ ግልጽ አድርገህ ጻፈው፣ የሚያነበውም ይሩጥበት። ራእዩ ገና ለተወሰነ ጊዜ ነውና።” ሐባቁቅ 2፡2።

«ስለ ዚህ ርእሰ ጉዳይ አንዳንድ ውይይት ከተደረገ በኋላ፣ ከዚህ ጋር ተመሳሳይ ሦስት መቶ ቅጂዎች በድንጋይ ህትመት እንዲታተሙ በሙሉ ድምፅ ተወሰነ፤ ይህም በቅርቡ ተፈጸመ። እነርሱም “የ’43 ሰንጠረዦች” ተብለው ተጠሩ። ይህ እጅግ አስፈላጊ ጉባኤ ነበር።» The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«የ1843 ሰንጠረዦች በጌታ እጅ እንደተመራ አይቻለሁ፤ እንዲሁም ሊለወጥ እንዳይገባው አይቻለሁ፤ ቁጥሮቹም እርሱ እንደፈለገው ነበሩ፤ እጁም በአንዳንድ ቁጥሮች ላይ ነበረች እና ስህተትን ሸፍና አስደብቃ ነበር፤ ስለዚህ እጁ እስኪወገድ ድረስ ማንም ሊያየው አልቻለም።» Early Writings, 74.

“በ‘የመጀመሪያው እምነት’ ላይ ቆመው ሳሉ፣ የሁለተኛው ምጽአት አስተማሪዎችና ጋዜጦች የተበበረ ምስክርነት ይህ ነበር፤ የሰንጠረዦች ህትመት የእንባቆም 2:2, 3 ፍጻሜ መሆኑን። ሰንጠረዦች የትንቢት ርእሰ ጉዳይ ከነበረ (ይህን የሚክዱ ግን ከየመጀመሪያው እምነት ይለያሉ)፤ እንግዲህ 2300 ቀናቶች የሚቆጠሩበት ዓመት ከክ.ል.በ. 457 ጀምሮ እንደሆነ ይከተላል። ‘ራእዩ’ ‘ይዘገይ’ ዘንድ፣ ወይም የመዘገብ ዘመን እንዲኖር፣ 1843 በመጀመሪያ የታተመው ጊዜ መሆን አስፈላጊ ነበር፤ በዚያም የድንግል ቡድኑ በታላቁ የጊዜ ጉዳይ ላይ ሊያንቀላፍና ሊተኝ ነበር፤ ከዚያም በፊት በእኩለ ሌሊት ጩኸት ሊነቁ ነበር።” Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.